

Arrest

**nr. 75 857 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 juli 2009 samen met haar echtgenoot en hun drie kinderen een asielaanvraag in.

Op 31 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 29 november 2011 bij arrest nr. 70 957 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 december 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten L.D. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 november 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

Op 19 december 2011 dient verzoekster samen met haar gezin een tweede asielaanvraag in.

Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is momenteel nog hangende (rolnr. 88 781).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* een bijlage 13quinquies betreft die werd betekend met toepassing van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst erop dat verzoekster geen belang heeft bij de voorliggende vordering nu de bestreden beslissing geen wijziging teweeg brengt in haar rechtspositie.

2.2. Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid,

1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960. Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekster is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft diverse problemen in haar land van herkomst en heeft tevens nog een asielaanvraag lopende. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij het land dient te verlaten, te meer gezien zij haar land van herkomst uit vrees voor haar leven, is moeten ontvluchten. Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat vluchteling terug te sturen naar het land dat zij ontvlucht is, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

Dit alles te meer gezien verzoekster uit haar land van herkomst, uit vrees voor haar leven, is moeten vluchten, en haar leven in haar land van herkomst nog steeds in gevaar is. Het bewijs hiervan wordt geleverd door de nieuwe documenten die verzoekster heeft bijgebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag.

Er heerst daarenboven nog steeds een grote onzekerheid voor verzoekster ook door de algemene toestand in haar land waarin de democratische rechten geenszins verzekerd zijn en de echtgenoot van verzoekster afgeperst werd mogelijks door de agenten van het plaatselijke korps.

In de korte motivering wordt er niet verwezen naar de lopende tweede asielaanvraag van verzoekster en haar familie. Verzoekster kon misschien weten dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten, doch dit is uiteraard niet evident, temeer er nog steeds geen uitspraak is gedaan over de tweede asielaanvraag. En verzoekster er nog steeds van uitgaan dat hun asielaanvraag eventueel gegrond kan verklaard worden.

De Belgische overheid heeft verzoekster steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet na jaren van verblijf simpelweg kan beweerd worden dat verzoekster wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten. Tevens is het zo dat de band die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar haar land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoekster. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, daar verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de opgegeven motieven niet. Zij is het er evenwel niet mee eens dat in deze korte motivering niet verwezen wordt naar de lopende tweede asielaanvraag die zij samen met haar familie indiende.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069).

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat verzoekster een eerste asielaanvraag indiende op 30 juli 2009, die definitief werd afgewezen met het arrest nr. 70 957 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2011.

Artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit, waar verweerder naar verwijst in de bestreden beslissing, verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, van zodra verzoeksters asielaanvraag definitief wordt afgesloten onverwijld kan beslissen of aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt afgegeven. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster en haar familie dienden pas op 19 december 2011, aldus na de bestreden beslissing een tweede asielaanvraag in. Verweerder kon dan ook onmogelijk rekening houden met of motiveren aangaande de tweede asielaanvraag, gezien deze nog niet ingediend was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster er op wijst dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij en haar echtgenoot diverse problemen hebben in hun land van herkomst en er om deze reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen, wijst de Raad erop dat deze problemen uitvoerig werden onderzocht in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat pas nadat zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd werd dat verzoekster noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kunnen worden toegekend, werd overgegaan tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekster wijst op nieuwe elementen die zij aanhaalde in het kader van haar tweede asielaanvraag, herhaalt de Raad dat verzoekster deze tweede asielaanvraag pas na de bestreden beslissing heeft ingediend. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, was verzoekster geenszins een kandidaat-vluchteling, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat het niet rechtvaardig is een kandidaat-vluchteling terug te sturen naar het land dat zij ontvlucht is, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat na het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe asielaanvraag wordt ingediend, de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan aantasten, doch dat een hangende asielaanvraag, gelet op het non-refoulementbeginsel, wel de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat.

Waar verzoekster er ten slotte op wijst dat zij steeds op het grondgebied werd gedoogd en in die jaren een band met België heeft opgebouwd die inmiddels zo hecht is dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken, stelt de Raad vast dat er geenszins sprake is van een gedoogbeleid ten aanzien van verzoekster. Aan verzoekster werd een precair verblijfsstatuut toegekend teneinde haar asielaanvraag te onderzoeken, waarbij verzoekster wist dat indien zij niet werd erkend als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming niet werd toegekend zij het grondgebied zou moeten verlaten. Verzoekster zet op geen enkele wijze haar "band" met België uiteen. Verzoekster toont met dit argument niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat zij het grondgebied dient te verlaten nu haar asielaanvraag definitief werd afgewezen en zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Bijgevolg kon verweerder met toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit de bestreden beslissing nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoekster reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekster, blijkt te meer dat verzoekster in gevaar zal zijn bij terugkeer naar Kosovo. Tevens is er nog steeds een tweede asielpprocedure lopende zodat er geen definitieve uitspraak gedaan werd over de asielaanvraag van verzoekster. Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoekster. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.”

3.4. De bepaling van artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij vreest voor haar leven, dat zij zal worden blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer en dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat geenszins kan worden gesteld dat deze problemen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in de zin van artikel 3 van het EVRM, nu artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de Vluchtelingenconventie.

De Raad stelt vast verzoekster wijst op haar feitenuiteenzetting die in wezen een herneming is van de feitelijke uiteenzetting zoals vermeld in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011. Verzoekster wijst aldus op dezelfde feiten als degene die zij uiteenzette in haar asielaanvraag.

Verzoekster betoogt terecht dat artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de Vluchtelingenconventie. Evenwel blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij hun onderzoek van verzoeksters asielaanvraag zich niet beperkten tot de vraag of er in hoofde van verzoekster sprake is van een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van de Vluchtelingenconventie, doch ook onderzochten of aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond.

Inzoverre verzoekster nogmaals wijst op haar tweede asielaanvraag, herhaalt de Raad dat deze dateert van na de bestreden beslissing en de eventuele nieuwe elementen waar verzoekster op wijst aldus niet gekend waren aan verweerder. Voor het overige kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het eerste middel.

In de mate dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregel schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo. Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken. Tevens heeft verzoekster het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen."

3.6. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoekster beperkt zich tot loutere affirmaties als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing haar recht op veiligheid niet gegarandeerd worden. Opnieuw verwijst zij naar elementen van haar asielrelaas waarvan in de bespreking onder het eerste en tweede middel reeds afdoende werd gesteld dat de bestreden beslissing duidelijk rekening hield met het feit dat verzoeksters asielaanvraag definitief werd afgewezen en dat verzoeksters tweede asielaanvraag evenals de nieuwe elementen nog niet aan verweerder ter kennis werden gebracht. Tevens wijst de Raad erop dat op 17 januari 2012 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aangaande de tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag nam.

De loutere verwijzing naar een reeds afgewezen asielaanvraag is onvoldoende om tot een schending van artikel 5 van het EVRM te besluiten. Daar waar verzoekster stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in de "levensnoodzakelijke zaken" voor zichzelf en haar familie, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering en dat uit de door verzoekster naar vorgebrachte feiten blijkt dat zij voor haar vlucht naar België inkomsten kon verwerven uit de handelszaak van haar echtgenoot. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van verzoekster kan inhouden.

Een schending van artikel 5 EVRM wordt niet aangetoond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu gaat het om een eerste toelating tot een verblijfsrecht. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoekster voert aan dat het voor haar *quasi* onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet enkel ten aanzien van verzoekster, doch ook

ten aanzien van haar familie een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, zodat zij allen geacht worden het grondgebied te verlaten. Verzoekster betoogt dat een gezinsleven in haar land van herkomst *quasi* onmogelijk is, doch licht dit niet verder toe. In zoverre verzoekster opnieuw doelt op de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag, kan worden volstaan met de vaststelling dat de bestreden beslissing duidelijk vaststelt dat haar asielaanvraag definitief werd afgewezen en met een verwijzing naar de bespreking van bovenstaande middelen.

Waar verzoekster wijst op de band die zij heeft opgebouwd met België waarvoor zij wijst op de bijgebrachte stukken en op haar recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen, wijst verzoekster eerder op het recht op haar privéleven. De Raad wijst erop dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster wijst op haar goede band met België doch zet op geen enkele wijze uiteen waaruit deze goede band bestaat. Verzoekster wijst op bijgebrachte stukken, doch voegt enkel de bestreden beslissing en de toekenning *pro deo* bij. Waar zij wijst op een “*recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen*”, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke algemene stelling, zonder enige precisering over welke “anderen” het dan wel zou gaan, geenszins als een uiteenzetting van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd, waaruit een positieve verplichting voor de staat zou voortvloeien om het privéleven te handhaven en te ontwikkelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN